

Mire ezek a sorok megjelennek, annyiszor megismétlik a világraszóló győzelem tényét, hírét, s elhangzik annyi őszinte és annyi álnok gratuláció, hogy itt most, ebben az elemzésben kissé színpadias volna megfűjni a diadalfanfárokát. Most sokkal mélyebbre kell ásni és magunkba nézni, mintha veszítettünk volna. A győzelem szép, a győzelem nagyszerű, de ezzel még semmi sem dőlt el, csak a lehetőség kapuja tárult szélesre. Az egyes ember, s különösen a győztes tábor emberének teendői elsősorban is nem politikaiak, hanem lelkiek és tudatiak. A résztvevőnek most el kell döntenie, hogy a továbbiakban is részt vesz-e, küzd-e, elvégzi-e az önként vállalt vagy a rábízott munkát vagy félrevonul, mert most kampány nem lesz. Mert most az országépítés munkája következik, amelyik sokkal nehezebb, sokkal kitartóbb részvételt igényel, mint a kampány. Nem a pártaktivisták viszonyát, hozzáállását kell megváltoztatni a munkához, hanem az egész magyar társadalomét. A jövőt azokkal együtt kell építeni, akik most nem vettek részt a szavazásban. A részvételi arány nem volt olyan alacsony, mint amilyennek az alulmaradt ellenzék beállítja, de volt annyira jelzésértékű, hogy a jövőbe tekintő kormány ne nyugodjék bele. A választáson való részvételt belső kényszerré, emberi tisztesség dolgává, a felelősséget érző ember ügyévé kell tenni. Csak egy ilyen erkölcsileg megemelkedett, öntudatos magyar társadalom lesz képes megoldani a rá váró roppant nehéz feladatokat.

A magyarság, valljuk be, egy kicsit elszokott a rendszeres munkától. Nagyon sokaknak elvették tőle a kedvét, elvonták tőle a lehetőséget, a Kádár–Aczél-rendszer kiskapu nyitogatásra szorította őket, a fiatalokat pedig a rendszerváltástól mostanáig tartó élvezeti és diszkózási, nem-tanulási és nem-sportolási téboly egyáltalán nem nevelte az élet küzdelmeire. Tisztelet a kivételnek, természetesen.

A megbukott Demszky-rendszer – ki lehetne teljesebb jelképe az elmúlt húsz évnek? – a saját

körén kívül senkit sem fizetett meg, ugyanakkor a borraivalót, az adózatlan, csúsztatott pénzt a fizetés részévé tette. Nem adok neked annyit, amennyi jár a munkádért, mert azt úgyis a zsebedbe teszi a másik alulfizetett. Demszky pedig összehordta magának az adriai szigetet. De ma már végül is mindegy, hogy ki miért, kényszerből-e vagy a könnyebbség kedvéért, vagy a nem fizettség miatt, vagy az állam becsapásának gyönyöre következtében szokott le a munkáról. Ez régi nemzeti sportunk! Elfelejtettünk dolgozni. A helytállásnak tehát az alapformája ez után a nemzeti győzelem után a becsületes, kemény munka kell, hogy legyen. A példaadás. Ma befektetem azt a munkát, amit a helyzetem, az állásom, a munkaköröm megkövetel és kivárom azt az időt, amíg meghozza a gyümölcsét, amíg munkám ellenértékeként emelkedni tud a jövedelemem. Megteszem az első lépést. Az államomnak, amely most már kétségtelenül az enyém, megteszem azt a szívességet, hogy kivárom, amíg meg tudja adni az árát. Ez tulajdonképpen a szociális piacgazdaság alapja. Németországot ez tette nagyváros a háború után, ezek a kisemberi kis lépések, amelyek a romeltakarítás után egy hatalmas saját tőke felhalmozódásához vezettek. Németország földig volt rombolva, bombázva, mi pedig most szájunk széléig el vagyunk adósítva, ezért a jövőnkbe csak munkát tudunk befektetni. De ezt tegyük meg. Az állam kötelessége pedig most az, hogy a munkát mindenki számára lehetővé tegye. Folyton több ember számára nyújtson munkalehetőséget. Elsősorban a fiatalok, az életkezdők, családot alapítók számára kínáljon marasztaló, reményteljes munka- és életkörülményeket. A kormány most a magyar kis- és közepes méretű vállalkozásokat akarja támogatni, hogy ezek tudjanak még több munkaerőt alkalmazni. Ez a program helyes, de nem elégséges. Az államnak magának kell vállalatokat alapítania vagy ilyenekbe beszállnia és hatalmas munkálatokat elindítania, működtetnie. Az így keletkezett munkajövedelem keresletet gerjeszt, amelyet magyar vállalatoknak kell kielégíteni. Ha ehhez forintkibocsátás kell – hát kell.

Orbán Viktor gratulál Tarlós Istvánnak

A megbukott MSZP és kapcsolt részei, a Jobbik és az LMP most azt követelik, hogy a nemzeti kormány azonnal adjon: akár vegyen fel új IMF-hitelt, mindegy, de azonnal emeljen bért, fizetést a kamatos pénzből. Hát, nem! Ez a győzelem azt is jelenti, hogy elkezdődhet a hosszú távú gondolkodás. Az állandó hitelfelvétel és az állandó kamatfizetés mindig csak pillanatnyi megoldás. Ha már egyszer a kormány bátran kipróbálta magát az IMF restriktív rácsán, akkor a következő lépést is tegye meg: a munkához szükséges mennyiségben teremtsen kamatmentes pénzt. Legyen munka és aki csak teheti, kezdjen, kezdhesen el dolgozni. Az állam adjon lehetőséget, teremtsen alkalmat. Most nem plázákat kell építeni, hanem gyárakat

és műhelyeket, meg bentlakásos népi kollégiumokat. A kollégiumokba meg több és korszerűbb felfogású, nemzeti szellemű tantestületekre van szükség, ehhez pedig az egyetemi, főiskolai képzést kell kézbe venni. Ki kell söpörni az egyetemek összes fakultásáról a marxista szellemet, a besuszterolt pártkádereket, a senkiháziakat. Gyurcsányné még tanít az egyetemen? Ugyan mit? Gyurcsánizmust?

A gazdasági, pénzügyi, politikai elszámoltatás nem Sukoróval kezdődik, és főleg nem ott végződik. A korrupció nemcsak Nokiás dobozokban átadott milliócskákból áll, hanem állás- és tanszékkorrupciókból, ajándék igazgatósági és felügyelő bizottsági tagságokból, a hálózat-kiépítésekben. Minden középiskolából, minden egyetemről és főiskoláról ki kell tenni a liberális nemzetközi szélhámosokat, a szabadság és a jogállam hirtelen felkent papjait és papnőit, a hamis történelem előadóit. És a kultúra irányításából is ki kell seprűzni őket.

Észre kell venni, hogy az Országgyűlésben a választási eredmény ellenére felcsendülő és semmi megbánást, semmi önkritikát nem tartalmazó zűmmögő internacionálé alapja az, hogy a kultúra irányításában, az igazgatói posztokon, a tévék, rádiók szerkesztőségében semmi következménye nincs a választási eredménynek. Hiába zsugorodtak össze az idegenszívűek a politikai térben, ha az intézményekben, a kultúra irányításában, a hangadásban és a tematizálásban ennek semmi következménye nincs.

Ezt vetette fel okos cikkében a múlt héten, még az önkormányzati választás előtt a Magyar Hírlapban Sinkovics Ferenc főmunkatárs, amikor megállapította, hogy a közszolgálati rádió reggeli műsorában egy bizonyos Mong Attila nevű hadarnok, fittyet hányva a közszolgálat követelményeire, rendszeresen, kitartóan csak a bukott oldal nótáját fújja. Csak úgy kérdez, csak olyanokat szólaltat meg, akik az ő csöpp kis lelke utó-marxizált kételyeit és veleszületett nemzetellenességét támasztják alá. Egyúttal a kormány hitelét rontják. Mong Attila kis tétel, szóra sem volna érdemes, ha nem állna mögötte szervezett liberális földalatti mozgalom. Mert a rádióban, ahol még egyáltalán nem volt rendszerváltás, szépen kialakult egy liberális, volt Aczél-káderekből összeálló szerkesztőség, (már régen pártonkívüliek ők!) a régi politikai adások főszerkesztősége, akik az elnök hirtelen távozása után kedvükre garázdálkodnak. Az elnök lemondása pedig nagy csel, semmi más. Őkelme elhúzta a csíkot, mint az SZDSZ, hogy ne lehessen felelősségre vonni és a Rádió szabad préda legyen. Nincs elnök, tehát az Aczél-gárda él a sajtószabadság jogával. Erre mondják, hogy „ögyes”. Egy ideig Baló György is rádiós lett, hogy aki még nem tudott raccsolni, azt megtanítsa rá. Neje pedig közben a Jobbik numeró egyes markotányosnője lett. Hát nem pompás dolog ez a liberális jogállam?

Az élet törvényes, most már minden erővel felhatalmazott átalakításához nem csupán egy-két piszkos tolvaj politikai figura elszámoltatására van tehát szükség, hanem a teljes hátországuk

felszámolására. Te feldicsérsz engem, mi feldicsérünk téged, mindannyian mindig dicsérjük és helyzetbe hozzuk egymást, a keresztény magyarokat pedig elhallgatjuk vagy földig lefanyalogjuk. Így hiába nyernek választást, a nép tahónak tartja őket, bennünket pedig okosnak. Mindig az az okos, aki a zsűriben van. Ez régi kahal-szabály. Az SZDSZ-nek soha nem kellett a felelősséggel járó hatalom, csak a zsűri és a zsűrielnökség. Horn Gyula azt unta meg először, hogy Fodor Gábor a saját kormányát is zsűrizte.

Iskola, egyetem, média. Mert nemcsak az volt a korrupció az elmúlt években, hogy egymásnak adták a megbízásokat és egymás zsebébe csúsztatták a kenőpénzeket, hogy túlszámlázták a beruházásokat, hanem még inkább az, hogy kinevezték egymást. Ennek a szörnyű technikáját is kialakították. Már észre sem vesszük, megszokjuk, hogy a fejünkön ülnek. Mennyi dicséretet kapott Demszky, hogy húsz évig trónolhatott? Hány legenda vette körül még akkor is, amikor már paradicsom és tojás repült feléje? És mibe került a magyar kultúrának az az ajnározási dömping, amivel az egyes kulturbugrisok múltját, teljesítményét feldicsérték az Olymposra? Mit alkotott a Nemzeti Színház jelenlegi igazgatója? Mit adott a hazának Farkasházy Tivadar? Hol nincs ott? Mit nem tagad le? Milyen pénzt nem vesz fel?

Amíg az egyetemi oktatás meg van mérgezve, különösen a magyar irodalom és a történelem hamis előadása miatt, amíg a hamis történelem árad a médiumokból, addig a középiskola sem képes megújulni és a régi rendszer nem tűnik el. Itt van velünk, vele alszunk, vele kelünk.

A rendszerváltás alapkérdése ez után a páratlan és egyedülálló győzelem után is a hamis múlt kérdése. Amíg a hamis múltat állandóan és folyamatosan hagyja termelni a magyarság, addig nem találhatja meg a saját egyetlen, magyar jövőbe vezető útját. A hamis múlt: méreg.

Hatvan-nyolcvan év összefüggő hamisságát és a hamis történelmet nagyon nehéz elviselni. Sérülés nélkül nem is lehet. Még mindannyian a hamis történelem áldozatai vagyunk. Már vannak új és jó kezdeményezések, de a tematizálási hatalom, az egyetemi, a kulturális hatalom még kezükben van. Még ők a szépek és az okosak, még ők zsűrizik a célzatosan összeválogatott népi hülyéket, meg a kétségtelen tehetségeket is és ezzel azt üzenik, hogy még ők vannak zsűrihelyzetben, mi pedig várjuk az ítéletüket.

Az egyetem mellett a médiumokat is meg kell tisztítani. Téveszme az, hogy a médiatörvénynek elsősorban csak a közszolgálati médiumokra kell vonatkozni. Csak azok számára szabad előírásokat, követelményeket támasztania, a kereskedelmi tévékre pedig csak a reklámarányok betartása és egészen minimális közszolgálati kötelezettség hárul. Ez a tévfelfogás maga a

Írta: Administrator

2010. október 10. vasárnap, 06:14 - Módosítás: 2010. október 31. vasárnap, 08:00

meghaladott liberalizmus. Ez a szabály a piac mindenhatóságának megdőlésével együtt megszűnt létezni. Amikor az összeomlott amerikai magánbankok a válságra való hivatkozással belenyúltak az államkasszába és Obama enyhe fejcsóválása mellett billió dollárokat emeltek ki belőle, egyszersem megszűnt az RTL klub és a Tévékettő kivételezettsége. Mert már nem állnak magántulajdonban. Már az amerikai adófizető pénze is beléjük került. Ha ugyanis az adófizető polgár finanszírozza a hibás, csalo politikájú magánbankot, amely a tévétársaságot tulajdonolja, akkor nem a banké a tévé, hanem a közé. S tekintve, hogy globalizmus van, ez itt is érvényesíthető. Amellett a magyar adófizető adózott pénze is bekerül ezekbe a magántévé-társaságokba, mert minden fogpaszta árában benne van az a reklámköltség, amibe a tévéreklám kerül. Fogpasztavásárláskor tehát a nemzetellenes , romboló erkölcsöt terjesztő magántévét tarjuk fenn. A magántévé pedig röhög rajtunk és igyekszik mindenkit a nemzeti kibontakozás ellen hangolni. Mondjuk ki tehát, akár alkotmány, akár törvény erejével, kétharmados médiatörvénnyel, hogy nincsenek többé kivételes jogú magántévék. Az erkölcsi rombolás joga, a nemzeti akarattal való szembe menetelés joga semmiképpen nem illeti meg őket.

Az egész egy nagy szélhámosság. Az új magyar alkotmánynak és az új médiatörvénynek ezt az állapotot nem szabad fenntartania, megengednie. Indoklás pedig csak ennyi legyen: elég volt a történelemhamisításból, elég volt a nemzetellenességből. Tiszta lap, tiszta képernyő.

1998. július 2-án a kormányalakítással megbízott Orbán és parlamenti beszédét az „Aranyos utcai polgárok megerőltetett kényszerűen”. 2002. május 9-én a mértéktelenséggel búcsúztatta. 2010. október 4-én a fölényesen megnyert önkormányzati választások után egy nappal vörös-izap rudult Orbán-kormányára.

Körülbelül eddig jutottam, amikor mellbevágott a hír, hogy kiöntött a zagy az ajkai timföldgyár tárolójából. Áttörte a gátat és három Somló tövében elterülő községet öntött el, s már két halottat is szedett. A vasárnapi választás diadalmas narancsszínű térképére tehát a vörös zagy foltját kúsztatta rá egy baleset. De itt megtorpanok. Baleset vagy szabotázs? Ugyanilyen

alkalomra, egy választási győzelem másnapjára esett a móri mészárlás is. A timföldgyár privatizáció révén került magántulajdonba. Van benne Gyurcsány-érdekeltség is. De fontosabb ennél, hogy az egész privatizáció a hamis történelem része. A rendteremtést ígérő belügyminiszter, akinek a szándékait eddig két rendőrgyilkossággal keresztezték és egy rendőrbalesettel, a helyszínre sietett: ez volna a negyedik ütés, amit rámér egy ismeretlen hatalom, amely csak addig ismeretlen, ameddig a hamis történelem hatályban van? A hamis történelem felszámolása a nemzet megmaradásához szükséges. A privatizáció is a hamis történelem része.

A hamis történelmet és a terjesztését nem a belügyminiszternek kell berekesztenie, hanem a győztes, magasan felhatalmazott nemzeti akaratnak. Mindannyiunknak.